

logse leger) - Crasborn liet op 1 januari '45 aan alle Stoottroepers een Nieuwjaarswens uitreiken, waaruit gevoelens van teleurstelling spraken. 'Wij zullen moeten vechten', stond er in, 'tegen elementen in ons volk, tegen misstanden, tegen vooroordelen, tegen terugvallen in de oude sleur van vóór 1940.'¹ Zo ook in die tijd de waarnemend commandant van de Stoottroepen in Noord-Brabant, G. H. Bensen (een oud-KP'er):

'Vrij! Wie had dat kunnen denken! Vrij! Maar verdorie, vrij is vrij en nu laten wij ons toch zeker niet ringeloren door mensen die in onze kringen onbekenden zijn? . . . Er . . . moesten weer burgerlijke beleefdheden aangeleerd worden, in de verte doemden zelfs de mistige gestalten van militaire tucht en orde op, het democratisch onderling overleggen, waar wij vroeger zo trots op waren, verdween en werd vervangen door het uit 1939-1940 zo goed bekende en sindsdien vervloekte: 'Ik bepaal, ik gelast, ik beveel, ik draag op' '² -

ja, maar hoe kan dat anders in een militaire organisatie? De prins zette door (de achtergrond daarvan zullen wij straks beschrijven). Begin januari '45 werden de bataljons van de Limburgse Stoottroepen in *light infantry battalions* omgezet en werden er de oude rangen en rangonderscheidings-tekenen weer ingevoerd³ en enige tijd later, nadat de commandant van de Brabantse Stoottroepen, Sjef de Groot, eveneens een oud-KP'er, was afgezet en naar Londen was gestuurd (volgens Stoottroepers in Brabant had een kwalijke actie van van Kooten, de commandant van de Stoottroepen in Zuid-Limburg, daartoe bijgedragen), geschiedde met de Brabantse Stoottroepen hetzelfde. Begin april '45 kwam er ook een nieuwe bezoldigingsregeling, gebaseerd op de vooroorlogse regeling voor beroepspersoneel, zodat de maandelijks wedden weer een ruime differentiatie gingen vertonen.

¹ Aangehaald in van Ojen: *De BS*, p. 278. ² Aangehaald a.v., p. 280. ³ De prins zond begin januari '44 een officier van de Irene-brigade, de door ons al enkele malen geciteerde majoor J. J.G. Beelaerts van Blokland, als waarnemer en rapporteur naar de Stoottroepen in Zuid-Limburg, als wier commandant nog steeds van Kooten optrad die in het vooroorlogse leger sergeant was geweest. Beelaerts werd door van Kooten pas midden in de nacht ontvangen en deze zei, aldus Beelaerts, 'dat hij mij zeer ongaarne zag. Hij had niet om mij gevraagd.' Aan Beelaerts bleek dat van Kooten nooit in de officiers-*mess* kwam; van Kooten at steeds apart met zijn secretaresse. 'Het grootste deel der week', aldus weer Beelaerts, 'was hij afwezig . . . Het grootste deel van het officierskorps kwam voort uit avonturiers en dienstplichtige onder-officieren. Ook al door hun matige voorbeeld en gebrek aan militaire kennis ging hier weinig gezag van uit. Zo commandant, zo troep!' (J. J. G. Beelaerts van Blokland: 'Oorlogs-belevenissen van een cavalerie-officier', p. 127, 129)